

terd aan de oude grondstellingen, ook den boeren niets beters weet aan te raden dan luide te spreken, mogen wij het wezenlijke middel aanduiden, dat voor het oogenblik tusschen eigenaar en pachter, tusschen boer en werkmán, alle moeilijkheden op zou ruimen: de vereeniging der belangen.

Wij zeggen: voor het oogenblik, want werkelijk ware dit middel slechts de voorlaatste stap tot het collectivisme. En daar de verwezenlijking van dit denkbeeld slechts kan bekomen worden door de toepassing van het percentstelsel, het wil zeggen, door de regeling van pachten en loonen volgens opbrengst, zullen wij best doen er in de eerste veertien dagen niet op uit vrijen te gaan... Zijne inkomsten aan eenen maatstaf te onderwerpen, vooral de eigenaar... Daar rijmt immers niets op!...

Volgens het *Nieuws van den Dag* zijn de belangen van boer en boerenwerkmán één. Oppervlakkig beschouwd, moet dit zoo schijnen, in werkelijkheid is het anders. Of waarom is de arbeidsman dan verheugd als de boter maar éenen gulden heeft gegolden, waarom ziet hij zuur als de boerin met een blij gelaat van de markt komt? Waarom heeft hij liever dat de viggens goedkoop zijn dan duur? Geef hem eens een deel in de winsten welke de boerderij afwerpt en zijne wezenstrekken zullen altijd in overeenstemming zijn met die zijner meesters. In de plaats van dat moedeloos wezen dat zich loom en vadsig voortbeweegt onder het gewicht der slavenketen welke het op zich voelt wegen, in de plaats van den aanstootelijken knorpot die zich door zorgeloosheid en luiardij op zijne meesters wreekt omdat het zijne meesters zijn, krijgt hij een oppassend, ijvervol en altijd blijmoedig werkmán, wien de bloei der winning aan 't hart ligt, omdat hij er belang bij heeft; op wien gij kunt staat maken, omdat hij zich uws gelijke, omdat hij zich *mensch* weet als een ander...

Ware dit de beste wijze niet om een begin te maken met de oplossing der maatschappelijke kwestie.

THILO.

Omgang met het paard

Wanneer men het geluk heeft ooren te hebben om te hooren, oogen om te zien en men smaakt daarbij het genot een "hart" te hebben dat op de rechte plaats zit, dan hoort, ziet en gevoelt men dikwijls dingen die meer op hun plaats zijn in de nog bestaande landen der barbaren dan wel in het land der beschaving, waarin wij het voorrecht hebben te leven.

En dat nog wel tegenover een dier, zoo nuttig, zooveel waard voor de maatschappij als het paard. In het algemeen is het paard een goed-aardig, leerzaam dier, dat zeer gevoelig is voor eene goede behandeling, dat wil zeggen zich zeer veel laat welgevallen voor het weerspannig en boosaardig wordt.

De meeste mishandelingen, om van andere maar niet te gewagen,

moet het paard ondergaan bij het beslaan. Zijn er ook vele paarden die bij het beslaan niet rustig zijn, een zekere angst verraden, ja zich boosaardig vertoonen, dan is dit in meer dan 9 van de 10 gevallen aan de menschen te wijten.

Hoewel dikwijls het omgekeerde het geval is, moet de smid eischen dat het hem voor het beslag gebrachte paard gewend is zich rustig te houden bij het opnemen der beenen, het besnijden der hoeven en het onderleggen van het ijzer: alle zaken die het dier geen pijn veroorzaken.

Het dresseeren en mak maken van het paard behoort niet tot de roeping van den smid. Toch zien we maar al te vaak dat de smid wordt gebruikt om het dier tam te maken en te dwingen zich rustig te houden in den noodstal. Dit is een fout, daar men maar al te dikwijls ziet dat paarden een zekere vrees, soms hooggradige angst vertoonen wanneer zij bij den smid worden gebracht of reeds wanneer zij een noodstal zien.

Of het in den aard van het vak ligt, zullen we niet nader beoordeelen, doch dikwijls waren wij er getuigen van dat paarden, in plaats van goedig, zacht toegesproken en behandeld te worden, ruw werden aangepakt.

Weinig dieren hebben een zoo groot herinneringsvermogen als paarden en niet te verwonderen was het dan ook dat we paarden zagen weigeren in den noodstal te gaan of de beenen te laten opnemen.

Worden daarentegen paarden van de vroegste jeugd af gewend om de beenen te laten opnemen, iets wat tot de roeping van den eigenaar of fokker behoort, dan kan men, als het op beslaan aankomt, met zachte woorden alles van het dier gedaan krijgen.

Men moet hun vertrouwen inboezemen, niet kwellen waardoor angst ontstaat; doch daartoe behoort kalmte, bedachtzaamheid, een zekere mate van lichaamskracht, gepaard aan onverschrokkenheid en algemeene kennis van het paard.

Reeds als veulen moet men van tijd tot tijd de beenen oplichten en reeds in dien tijd is het noodig nauwlettend zorg voor de hoeven te dragen, daar vele later ontstaande hoefgebreken het gevolg zijn van achteloosheid in de jeugd. In dien tijd reeds moet begonnen worden de hoeven te laten besnijden; doen zich aan de randen scheuren voor, dan moet men daarop acht slaan en die randen laten afraspen. Wanneer op deze wijze het veulen gewend wordt aan het opnemen der beenen en het werken aan de hoeven dan zal men, wanneer de tijd van het beslaan gekomen is, geen last met het dier hebben.

Links en Rechts

Een internationaal Landbouw-Congres zal te Brussel gehouden worden van 8 tot 15 September aanstaande.

Het Congres is verdeeld in 12 secties, de algemeene studie der landbouwvoortbrengselen en de belangen der landbouwers omvattende.

De algemeene secretaris van het uitvoerend comitee stelt zich ter beschikking van alwie wensch inlichtingen te bekomen nopens dit Congres. Zich te wenden Van de Weyerstraat, 12, Brussel.

De beschermrechten zijn nog niet ingevoerd, en reeds doen zich de noodlottige gevolgen er van gevoelen op den handel.

Een belangrijk handelshuis van Antwerpen, zegt *l'Escaut*, komt het besluit te nemen zich te Rotterdam te vestigen, en wij weten, voegt het blad er bij, dat nog twee andere huizen op het punt staan dergelijk besluit te nemen.

Van eenen anderen kant vernemen wij dat te Aalst, Brugge, Mechelen en in eenen menigte andere steden de broodprijs gestegen is. Te Bergen is die vermeerdering van 2 tot 5 centiem per kilo.

En dat is nog maar een begin!

Vernieling der Slakken. — Wanneer gij in de nabijheid der planten die gij wilt beschermen, al de schillen van rijpe meloenen, waarover gij kunt beschikken, legt, vooral des avonds na eene regenvlaag of na eene besproeiing, dan zult gij, na verloop van een uur, deze schillen overdekt zien met grijze en zwarte slakken.

Het is zelfs verbazend zoo een groot aantal kleine slakjes bijeen te vinden, die het best geoeft oog onmogelijk zou ontwaren in de nabijheid der planten, rond welke zij zich ophouden.

Het is bij duizendtallen dat men er in eenige uren kan vernietigen, indien men zich de moeite getroost van tijd tot tijd de meloenschillen te gaan ontdoen van al de diertjes die er zich aan vastgekleefd hebben.

Zooals men ziet, is dit vernielingsmiddel in het bereik van eenieder; het vereischt slechts een weinig aanhoudendheid, waarna men het genoeg heeft zijne vruchten te zien gedijen.

Beestachtige dweepzucht. — Onnoembare feiten, die aantoonen hoe ver de godsdienstige dweepzucht de massa's kan leiden, hebben zich de verleden week voorgedaan te Maxstadt, in den Elzas, ter gelegenheid van het huwelijk van een katholieke meisje met een jongeling van den protestantschen godsdienst. Het jonge meisje had haar geloof afgezworen en den eeredienst omhelsd van haren aanstaanden echtgenoot.

Nauwelijks was 't inzicht van het jonge meisje gekend, of er werden stappen aangewend om haar van gedacht te doen veranderen; daar zij halsstarrig weigerde, zelfs elk geldelijk aanbod afwees, nam men zijne toevlucht tot bedreigingen. En het waren geen familieleden die zich met de zaak bemoeiden, maar lieden die volstrekt vreemd waren aan de omgeving van het jonge meisje. Kortom, zij lieten haar geen oogenblik met rust.

Den dag van het huwelijk hadden er echte opstanden plaats. Men had lieden uit de volksklasse omgekocht, zelfs straatjongens en meisjes. Het rijtuig der jonggehuwden werd achtervolgd door eene woeste massa, die onophoudend kreten slaakte en bedreigingen uitte.

Voor het wethuis nam het tumult een nog veel schandaliger karakter aan; de genoodigden waren blootgesteld aan allerhande beleedigingen en men was verplicht de deuren van het wethuis te sluiten.

Na afloop der burgerlijke plechtigheid kon de weenende bruid slechts plaats nemen in het rijtuig, dank aan de ongewone krachtadigheid van haren jongen echtgenoot, wiens arm zij niet had losgelaten. Doch de menigte, bij dewelke zich thans ook lieden uit den begooeden stand hadden gevoegd, hield niet op het rijtuig al huilende te achtervolgen, tot op het oogenblik dat de jonggetrouwen zich in veilige schuilplaats bevonden.

De politie is niet eens tusschen gekomen en, wat de zaak nog verergerd, er werden ambtenaars gevonden die 't voorbeeld gaven van deze fanatieke onverdraagzaamheid.

DE MUILPLAAG

Naar het schijnt breidt zich deze gevaarlijke veeziekte nog voortdurend uit.

De papenbladen werpen de schuld op het hollandsch vee, dat hier in grooten getalle over een paar weken binnengekomen is, om de boeren toe te laten hunne stallen opnieuw te voorzien.

Ware dit zoo, dan nog lag de schuld geheel aan het gouvernement, zooals we reeds hebben bewezen.

Immers, vroeger stonden de hollandsche grenzen jaar in jaar uit open en er kwam regelmatig alle weken *vet vee* dat door de vleeschhouwers gekocht werd.

Daar die toevoer wekelijks gebeurde, was hij nooit bijzonder groot en konden de beambten gemakkelijk controleren maken over den staat der gezondheid.

Ook kan het vee dat aangekocht wordt om te slachten geen besmetting voortzetten.

Door het sluiten der hollandsche grenzen, waren onze boeren, die voor verre weg het grootste deel enkel *veevetters* zijn en geen *veekwekers*, uitverkocht en was de veestapel te veel verminderd in België om op onze markten hunne stallen op nieuw te voorzien.

Daardoor was het ministerie verplicht wilde het de boeren, die men dacht te beschermen, niet geheel zonder vee zetten, de hollandsche grens voor eenig dagen open zetten.

Duizende en duizende koeien en stieren kwamen in eens over de grens, en zoo kon 't geheel gemakkelijk gebeuren dat er aldus een of meer zieke beesten zij binnen kwamen, die nu, dat zij moesten op stal gehouden worden, en bij anderen gesteld, hunne plaag moeten voortzetten.

Toch zijn er die beweren dat de plaag voortkomt van inlandsche beesten.

Wat er van is, weten we niet, maar wat wij wel weten is, dat men in Holland, waar volgens de katholieke papieren het vee zoo schromelijk ziek is, ja, waar het sinds lang zou uitgestorven zijn indien al de geruchten over muilplaag, uitzwetende longziekte, enz., voor de helft waarheid behelsden, dat men ginder, zeggen wij, van geen veeziekte hoort spreken.

Ook weet iedereen dat dit alles maar praatjes zijn om het vleesch duur te houden.

De vleeschhouwers zijn van zin eene beweging op touw te zetten om de opening der hollandsche grens te verkrijgen.

Wij hebben hun onze hulp toegezegd, omdat wij meenen dat de werkmán en kleinen boer belang hebben bij goedkoop vleesch.

Dit staat het *domperke* niet aan dat zich achter den uitvlucht zijner meesters verschuilt: de *muilplaag*.

Daarom zullen zij de vleeschhouwers niet ondersteunen.

Het was onnoodig ons dit te vertellen. Lakeien steunen niet, zij worden gesteund voor het uitdragen der vuile potten.

STRIJDPENNING

Buiten alle verantwoordelijkheid der Redactie.

De propagandeurs uit het Groen Deurke op den trein 57, C. H.

Nevele. — De Landbouwer moet meer verschijnen, boer Pier, 0,10. — Met de eerste kiezing zullen wij meer stemmen hebben, pachter Jan, 0,05. — Ik geef ook ne kluit voor de Landbouwer, 0,10. — De socialist moet meer naar Nevele komen, 0,10. — Wij zouden ons ook moeten aaneen sluiten, 0,05.

Vosselaar. — Gij moet eene meeting komen geven, boer Petrus, 0,05. — Weg met Congo, Tieste, 0,05.

Landeghem. — Mijn man heeft voor de socialistes gestemd, Triene, 0,05. — Zoo moeten wij den baas worden, Clette, 0,05.

Hansbeke. — Lang leve de Landbouwer, Rieka, 0,05. — Wij zullen de Gentenaars helpen, X., 0,05. — Zou de graaf niet beter doen de melk die hij opkoopt voor zijne fabriek, uit te deelen aan de armen. Hij laat de werklieden zelfs geen pap niet meer koken, Pier Cies, 0,10.

Hallewijn. — Leve de Gentenaars, Pier Sies, 0,10.

Aalter. — Maar Tieste, waarom mogen wij de Landbouwer niet lezen? 0,05. — Nochtans lees ik hem gaarne, 0,05. — Met hem te lezen ben ik al veel verstandiger geworden, knecht Pier, 0,10.

Poucke. — Ik zou Vooruit ook willen lezen, 0,05. — Leve de socialistes, boer Jan, 0,05. — Op Eersten Mei heb ik Vooruit bezocht, pachter X., 0,10.

Lootenhulle. — Omdat de heeren Congo-beschavers hier de ongelukkige buitenlieden zouden beschaven, boer Judocus, 0,10.

Drongen. — Omdat een miljoenrijke kasteelheer een zak kolen diert geven aan een arm huisgezin gedurende den strengen winter, Vital, 0,10.

Deinze. — Het blad De Landbouwer is in onze stad gretig gelezen geworden, daar we echter over geene genoegzame krachten beschikken om het meer te steunen, brengen wij met eenige vrienden het onze bij, in de hoop van het blad meer te zien verschijnen om dorp en stad voor onze gedachten te winnen, 0,70.

Zulte. — Van een landbouwer, 0,15.

Gent, druk-uitg. Em. Claeys, Van Eyckstr. 6.